

Arrest

nr. 76 962 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen XI en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. Q. H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U hebt altijd gewoond in de stad Herat waar u in 1355 (1976) geboren werd. In 1375 (1996) huwde u met R. F. (...) (OV. 6.388.715 en CG 09/20866). Jullie kregen twee dochters, A. (...) en S. (...). U werkte in het

suikerbedrijf van uw schoonvader in Herat. Uw moeder, uw schoonouders en andere familieleden wonen op dit moment nog steeds in de stad Herat.

In 1387 (2008) kwam de neef van uw echtgenote die in Canada woonde op familiebezoek. Omdat hij dacht dat uw echtgenote en haar zus geïnteresseerd waren printte hij enkele papieren - waar ondermeer een kerk op afgebeeld stond - af van het internet en gaf die aan uw echtgenote en haar zus. Hij meende dat uw echtgenote en haar zus goede stemmen hadden om religieuze teksten te zingen, ze gingen immers dikwijls naar (islamitische) religieuze bijeenkomsten. Toen de neef alweer vertrokken was naar Canada kwamen op een dag vriendjes van uw kinderen bij jullie thuis spelen. Al spelend kwamen de papieren die de neef van uw echtgenote afgeprint had in handen van de buurkinderen die ze mee namen bij hen thuis. De moeder van die kinderen zag de papieren en besepte hierdoor dat uw echtgenote en haar zus bekeerd waren tot het christendom. De vader van de vriendjes van uw kinderen, G. S. (...), werkte voor de criminele sectie van de politie en daardoor raakten jullie in de problemen. De dag erop, terwijl uw echtgenote en haar zus een schrijn bezochten, viel de politie immers in jullie huis binnen en uw schoonvader werd opgepakt en ondervraagd over de bewuste papieren die erop wezen dat uw echtgenote en haar zus zouden bekeerd zijn tot het christendom. Omdat hij van niets wist werd uw schoonvader al snel weer vrijgelaten. De broer van uw echtgenote, S. (...), had jullie na de arrestatie van uw schoonvader verwittigd niet meer naar huis te komen omdat jullie niet meer veilig zouden zijn.

Dezelfde dag dat uw schoonvader door de politie opgepakt werd vertrokken u, uw echtgenote, en uw twee dochters samen met uw schoonzus F. (...), haar echtgenoot J. (...) (OV 6.372.715 en CG 09/10470Y+BY) en hun kinderen naar de grensplaats Torghundy en de dag erop verlieten jullie - rond begin 'sambula' 1387 (eind augustus 2008) Afghanistan. Op 18 oktober 2008 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland. Op 11 februari 2009 vroeg u om asiel in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrezen jullie door de Afghaanse autoriteiten onthoofd te worden omdat uw echtgenote F. (...) en haar zus F. (...) er ten onrechte van verdacht werden bekeerd te zijn tot het christendom.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de 'taskara's' (Afghaanse identiteitsbewijzen) voor van uzelf, uw echtgenote en uw twee dochters, uw kredietkaart van de Kabulbank, vijf familiefoto's genomen op verschillende plaatsen in de provincie Herat, de vaccinatiekaart van uw dochter en de oproepingsbrief van de politie gedateerd op 27/6/1387 (18 september 2008) waarin uw echtgenote en haar zus opgeroepen worden zich te melden bij de politie.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden op gewezen dat de door u ingeroepen asielmotieven niet volstaan om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen op basis van een gegronde vrees voor vervolging in de Afghaanse context. Uit de objectieve landeninformatie die aan uw administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat de Afghaanse autoriteiten in zaken van (valse) beschuldigingen van geloofsverlating en bekering tot andere godsdiensten in hun gerechtelijke procedures voldoende rechtsbescherming bieden tegen (valse) beschuldigingen van bekering en/of geloofsverlating, meer bepaald blijkt dat er de laatste jaren geen veroordelingen wegens geloofsverlating hebben plaatsgevonden noch door de nationale noch door de lokale rechtbanken. Doorgaans wordt een onderzoek geopend door de openbare aanklager en door de Nationale Veiligheidsdienst. Zelfs wanneer men bekeerd is tot een andere godsdienst krijgt men de kans om zijn bekering ongedaan te maken, maar indien men dit weigert kan de doodstraf worden opgelegd. Zelfs Afghanen waarvan op film te zien was dat ze gedoopt werden, werden na onderzoek weer vrijgelaten. Uw echtgenote, een vrome moslima, zit met andere woorden in een zeer goede uitgangspositie om haar onschuld aan te tonen. U hebt geen enkel argument aangebracht waarom u en uw echtgenote, in tegenstelling tot andere Afghaanse burgers, niet van deze rechtsbescherming zouden kunnen genieten. Bovendien blijkt uit jullie beider verklaringen dat er voldoende personen zijn die kunnen getuigen dat uw echtgenote en haar zus frequent sjiitische religieuze bijeenkomsten bezochten.

Het CGVS wenst er echter, in uw specifiek geval, bovendien op te wijzen dat uw verklaringen en die van uw echtgenote zo weinig overtuigend en zo weinig plausibel zijn dat er weinig geloof kan aan gehecht worden.

Het komt immers weinig aannemelijk over dat uw echtgenote en haar zus als enige personen ervan verdacht werden bekeerd te zijn tot het christendom omwille van het feit dat de kinderen in jullie huis - dat bewoond wordt door veel meer mensen - een paar papieren vonden waarop ondermeer een kerk stond. U gevraagd waarom enkel uw echtgenote en haar zus ervan verdacht werden en niemand anders van jullie familie zegt u dat uw echtgenote samen met haar zus regelmatig naar sjjiitische religieuze bijeenkomsten bij de burens ging en dikwijls religieuze sjjiitische plaatsen bezocht en dat het daardoor is dat jullie buurman, de politiemans G. S. (...), toen hij de christelijk aandoende papieren in handen kreeg, uw echtgenote en haar zus ervan verdacht zich bekeerd te hebben tot het christendom (CGVS vragen 104, 107, 108). Het komt echter weinig plausibel over dat net de personen die zich zo overduidelijk en publiekelijk geëngageerd hebben in het sjjiitische geloof er net om die reden van verdacht zouden worden zich tot het christendom bekeerd te hebben terwijl de andere (mannelijke) familieleden (waaronder u dus) niets ten laste werd gelegd. Ook de verklaring van uw echtgenote brengt terzake weinig opheldering. Als haar tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt waarom net zij en haar zus ervan verdacht werden zich bekeerd te hebben tot het christendom antwoordt ze :".[]" als ze zagen dat we religieuze vergaderingen over de koran hielden dachten ze dat we over het christendom praatten.." (gehoor echtgenote CGVS vraag 31). Dit is een zeer bizarre uitleg. Gezien uw echtgenote verder geen enkele toelichting geeft over het feit hoe ze tot deze wetenschap komt lijkt het voorgaande eerder een ongefundeerde bewering te zijn. Nogmaals gevraagd of ze weet waarom enkel zij en haar zus ervan verdacht werden en niemand anders van de familie, verklaart ze dat het is omdat zij en haar zus dikwijls bij de andere burens gingen bidden (gehoor echtgenote CGVS vraag 39). In die hypothese zou het logisch lijken dat ook die andere burens geviseerd zouden worden doch wanneer aan uw echtgenote gevraagd wordt of ze ervan op de hoogte is dat er bij die andere burens eveneens een onderzoek ingesteld werd, antwoordt ze ontkennend (gehoor echtgenote CGVS vraag 40). Gezien er dus geen enkele plausibele noch zinnige aanwijzing is waarom uw echtgenote en haar zus ervan verdacht zouden kunnen worden bekeerd te zijn tot het christendom terwijl alles op het tegendeel wijst wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas hierdoor ernstig aangetast.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde en de aantasting van uw geloofwaardigheid daardoor, laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande conclusies dient trouwens opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Het feit dat uw schoonvader bijna onmiddellijk werd vrijgelaten wijst er eveneens op dat er weinig belang gehecht werd aan de beschuldigingen.

Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande conclusie te wijzigen. De 'taskara's' bewijzen immers enkel jullie identiteit dewelke niet betwist wordt. De bankkaart, de vaccinatiekaart en de foto's hebben geen relevantie met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven en de oproepingsbrief van de politie die u voorlegt ondersteunt geen geloofwaardige verklaringen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. F. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U woonde altijd in Herat en huwde er in 1375 (1996) met R. Q. H. (...) (OV 6.785.630 en CG 09/11092). Jullie kregen twee dochters, A. (...) en S. (...). Uw echtgenoot werkte in het suikerbedrijf van uw vader in Herat. Uw ouders, uw broer, uw schoonmoeder en andere familieleden wonen op dit moment nog steeds in de stad Herat.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot R. Q. H. (...) (O.V. 6.785.630).

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel baseren verzoekers zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en een schending van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.1.1. Eerste onderdeel: betreffende de asielmotieven van de eisers.

Verzoekers betwisten dat er een mogelijkheid zou zijn om rechtsbescherming te krijgen tegen de valse beschuldigingen. Zelfs het UNHCR haalt leden van minderheidsreligieuze groeperingen aan als één van de belangrijkste risicoprofielen in Afghanistan (zie stuk 4: UNHCR, november 2011, "*Situation in Afghanistan and international protection needs of Afghans*", p. 13). Ook leden van christelijke groepen worden beschouwd als behorend tot een risicogroep (zie stuk 5: "*Situation in Afghanistan and international protection needs of Afghans*", 29 november 2011, p. 3). In ieder geval is het argument dat men de mogelijkheid heeft om zijn bekering ongedaan te maken totaal absurd, omdat dit een flagrante schending is van de vrijheid van godsdienst en dat men niet op ernstige wijze kan beweren dat dit een ernstige rechtsbescherming zou zijn. Verzoekers wijzen op het landenverslag van de UK Home Office van 11 oktober 2011 waarin melding wordt gemaakt van het feit dat het christendom nog steeds niet wordt geaccepteerd en dat christen regelmatig worden gediscrimineerd en verbaal en fysiek misbruik en mishandeling hebben te vrezen (zie stuk 6). Het feit dat er geen officiële veroordelingen zijn geweest in Afghanistan de laatste jaren omwille van bekering, betekent niet dat er ontkend kan worden dat bekering nog steeds bestraft wordt met de dood en ondanks het feit dat er een mogelijkheid bestaat om terug te bekeren naar de Islam, riskeert men in het tegenovergestelde geval te worden veroordeeld tot steniging, onteigening van als zijn bezittingen en nietigverklaring van het huwelijk. Ook al werden er geen officiële straffen uitgesproken, er worden nog steeds twee mannen in detentie gehouden wegens bekering tot het christendom. Zelfs indien verzoekers hun onschuld zouden kunnen aantonen, dan nog zullen zij worden onderworpen aan arrestatie en detentie en zullen zij worden geïnterviewd door hun vroegere vrienden en bureaus, zodat zij ook verstoting riskeren uit de gemeenschap.

2.1.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in

strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Wat de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet betreft stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar het risicoprofiel van minderheidsreligieuze groeperingen in Afghanistan. Zij hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat zij een dergelijk profiel hebben, daar zij niet bekeerd zijn en praktiserende sjiitische moslims zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de aangehaalde belastende documenten betreffende het christendom, meer bepaald een document waar een kerk op afgebeeld stond, in samenhang met het bezoek van een neef uit Canada, elementen zouden zijn die er voor de Afgaanse autoriteiten er sterk op zullen wijzen dat zij wel degelijk bekeerlingen zouden zijn tot het christendom en dat dit zou leiden tot arrestatie en detentie en uitstoting door hun vroegere vrienden en burens. Het is eerder aannemelijk dat deze burens en vrienden, die verzoekers persoonlijk kennen, ook op de hoogte zijn van hun praktiserende moslimse geloofsovertuiging.

2.2. Tweede onderdeel: betreffende de geloofwaardigheid van de problemen van de eisers.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het overtuigt geenszins dat verzoekers die praktiserende Sjiitische moslims zijn precies om die reden verdacht zouden worden van bekering tot het christendom en dat men zou denken dat die geloofsbelijding in realiteit niet de islam maar het christendom zou betreffen. Het betreft loutere niet overtuigende speculatie.

De bestreden beslissing stelt: *"Als haar tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt waarom net zij en haar zus ervan verdacht werden zich bekeerd te hebben tot het christendom antwoordt ze : "...[] als ze zagen dat we religieuze vergaderingen over de koran hielden dachten ze dat we over het christendom praatten..." (gehoor echtgenote CGVS vraag 31). Dit is een zeer bizarre uitleg. Gezien uw echtgenote verder geen enkele toelichting geeft over het feit hoe ze tot deze wetenschap komt lijkt het voorgaande eerder een ongefundeerde bewering te zijn. Nogmaals gevraagd of ze weet waarom enkel zij en haar zus ervan verdacht werden en niemand anders van de familie, verklaart ze dat het is omdat zij en haar zus dikwijls bij de andere burens gingen bidden (gehoor echtgenote CGVS vraag 39). In die hypothese zou het logisch lijken dat ook die andere burens geviseerd zouden worden doch wanneer aan uw echtgenote gevraagd wordt of ze ervan op de hoogte is dat er bij die andere burens eveneens een onderzoek ingesteld werd, antwoordt ze ontkennend (gehoor echtgenote CGVS vraag 40). Gezien er dus geen enkele plausibele noch zinnige aanwijzing is waarom uw echtgenote en haar zus ervan verdacht zouden kunnen worden bekeerd te zijn tot het christendom terwijl alles op het tegendeel wijst wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas hierdoor ernstig aangetast."*

Daar waar verzoekster voorheen stelde dat haar burens waar ze bij ging bidden niet geviseerd werden stelt zij in haar verzoekschrift dat zij dit niet weet omdat zij het land verlaten heeft. De verklaringen van verzoekers overtuigen niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat de voorgelegde convocatie door de politie betreft merkt verweerder op dat blijkt uit de informatie terug te vinden in het administratieve dossier dat Afghaanse documenten onbetrouwbaar zijn.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.3. Derde onderdeel: betreffende de subsidiaire bescherming

Verzoekers betwisten ten eerste dat de veiligheidssituatie in Herat voldoende rustig zou zijn om te oordelen dat er geen nood is aan internationale bescherming. Iedereen is het er over eens, net als alle objectieve bronnen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen verslechterd is en dat er elke dag veiligheidsincidenten plaatsvinden doorheen het land en dat zelfs Kabul niet langer als veilig wordt beschouwd door het UNHCR (stuk 5: UNHCR, *briefing on Afghanistan by mr. Roland Francois Weil, senior protection officer, representation of UNHCR in Afghanistan*, 29 november 2011). Het UNHCR oordeelt dat er sprake is van een conflict en een slechte veiligheidssituatie op het gehele grondgebied van Afghanistan en dat er bovendien ook vele gevallen van misbruik van gezag zijn door de Afghaanse lokale politie. Ook het rapport van OSAR over de veiligheidssituatie in Herat van mei 2010 is zeer duidelijk over een verslechtering van de situatie (stuk 8: OSAR: *"Afghanistan: Sicherheitssituation in Herat"* 5 mei 2010).

De verweerder wijst erop dat de commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat

andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

De Raad meent dat het feit dat UNHCR zijn Eligibility Guidelines niet geupdated heeft niet noodzakelijk betekent dat deze nog steeds geldig zijn. Uit de door verzoekers neergelegde documentatie blijkt echter niet dat UNHCR ervoor pleit om personen afkomstig uit Herat subsidiaire bescherming te verlenen in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in Herat betreft blijkt uit de documentatie in het administratief dossier (stuk 23, 2) "SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in het Westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)*" geupdated op 24 oktober 2011 (p. 22 tot 25) dat uit diverse recente bronnen blijkt dat de situatie in de stad Herat in 2011 vrij kalm was buiten geïsoleerde incidenten en dat er per vliegtuig van Kabul naar Herat veilig gereisd kan worden. De door verzoekers geciteerde documenten van het CGVS uit 2010 en een beslissing van 15 juni 2011 zijn hiervan geen weerlegging.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun streek van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS